

Inhoud

Proloog – Herinneringsboom van de familie 7

- 1 Kittens op de klif 13
- 2 Mensen die om katten geven 39
- 3 Een herfst van afscheid nemen 89
  - 4 Een nieuw gezin 119
  - 5 Uit het raampje 153
- 6 Door alleen maar samen te zijn 177

Nawoord bij de paperbackuitgave – Hoe het verder
ging met ons en de katten 193

Proloog

Herinneringsboom
van de familie

In het perkje naast de poort heeft een grote, witte magnolia-boom gestaan.

Als je op een koude, heldere winterdag opkeek naar de boom zonder bladeren, zag je aan de uiteinden van de grote takken, die tot aan de hemel reikten, winterknoppen bedekt met zilverkleurig dons in de vorm van kleine zeehondjes. Zodra die winterknoppen openscheurden en de helderwitte kaarsvormige knoppen binnenin tevoorschijn kwamen, brak een tijd aan waarin de zonnestralen de kracht van de lente weer in zich droegen.

De witte, gepunte knoppen aan het uiteinde van de takken richtten zich trots naar de hemel en zodra ze eindelijk begonnen te bloeien en opbolden, leek het alsof een dikke zwerm witte duiven op de hele boom was neergestreken. En dan verspreidde zich in de nog kille wind van het vroege voorjaar af en toe een rijke, zoete geur...

Hier bevindt zich een woonwijk die in terrassen tegen de helling van een kleine heuvel in Yokohama is aangelegd. Vanwege de oneffenheid van het terrein zijn er veel huizen op kliffen of op oneffen terrein gebouwd.

Ook ons huis is op een perceel aan de voet van zo'n steile

helling gebouwd, op grond die drie meter lager ligt dan de straat, en als je de poort aan de straatkant openschuift, leidt een betonnen trap, die parallel loopt met het oppervlak van de klif, naar de voordeur beneden.

Hoewel het huis aan de voet van zo'n steile helling staat, heb je, als je je omdraait naar de tegenovergestelde zijde aan de zuidkant, een onbelemmerd uitzicht over de daken van de stad Yokohama, helemaal tot aan de haven.

Het is meer dan vijftig jaar geleden, toen ik twee jaar oud was, dat mijn vader dit uitzicht zag dat hem beviel, en dat we met ons gezin naar hier zijn verhuisd. Mijn vader was toen halverwege de dertig en was tewerkgesteld op een scheepswerf. Moeder was een twintiger.

Toen ik in de tweede klas van de basisschool zat werd mijn broertje geboren, en in het jaar dat hij naar de basisschool ging, kreeg mijn vader plots het idee om de krap geworden woning uit te breiden met een aanbouw. Daarna heeft hij ons huis met kleine renovaties in goede staat gehouden en leefden we hier als gezin van vier.

De witte magnolia was een herinneringsboom die mijn ouders geplant hadden toen ik mijn universitaire studie begon.

Aanvankelijk was er alleen een zwak plantje te zien, dun als een potlood, dat slechts rechtop kon blijven staan met behulp van een spalk, maar met twee, drie jaar tijd was de spalk niet meer nodig en groeide hij uit tot een boom met een prachtige, dikke stam die boven de poort uitstak.

Mijn vader, die op de wettelijke pensioenleeftijd met pensioen was gegaan, stond vaak aan het begin van de lente onder de boom, die bedekt was met witte bloemen in volle bloei, met toegeknepen ogen tegen de verblinding te staren naar de wazige, witte lucht.

In zijn jonge jaren was mijn vader slank, rijzig en breedgeschouderd geweest. Maar zonder dat ik het gemerkt had, was hij gekrompen en kleiner geworden en stond hij voorovergebogen, alsof hij zijn rug wilde sparen. Toen ook zijn haren wit waren geworden, zag hij er helemaal uit als een vriendelijke, oude heer.

‘Vandaag passeerde er weer iemand die zei hoe mooi hij wel niet in bloei stond!’ zei vader glimlachend, met ogen die een beetje mistig waren.

Ook nadat vader gestorven was kon ik, telkens wanneer ik de witte magnolia in volle bloei zag, het gevoel niet van me afschudden dat vader onder die boom naar de bloesems stond te kijken. Op zulke momenten hield er soms plots een voorbijganger halt, die me zei: ‘Wat staat hij dit jaar weer mooi in bloei!’

‘Er is weer iemand langs geweest die de boom heeft geprezen,’ zeiden moeder en ik dan tegen elkaar en we dachten aan vader.

Ongeveer tien jaar nadat vader gestorven was, merkte ik op een dag dat er een scheur was ontstaan die als een bliksemflits liep door het beton dat de rotswand verstevigde. Boven op de klif naast de poort in een perk stond de witte magnolia. De wortels van de inmiddels meer dan vier meter hoge boom hadden zich naar beneden verspreid en duwden tegen het beton van de rotswand.

Pas nadien kwam ik te weten dat een witte magnolia die voldoende ruimte krijgt om vrij te groeien een hoogte van wel tien tot zelfs vijftien meter kan bereiken. Zonder te beseffen dat het zo’n reuzenboom zou worden, hadden wij de vergissing begaan hem op een plek ter grootte van amper een

halve tatami te laten groeien. Als de wortels zo verder zouden groeien, zou het beton op een gegeven moment kunnen breken en een aardverschuiving veroorzaken.

Ik overwoog nog om hem te verplanten, maar nu hij zo groot geworden was kon ik de wortels al niet meer uitgraven. Het was een boom met herinneringen aan mijn vader, maar er zat niets anders op dan hem te kappen.

In het perkje naast de poort bleef slechts een stronk van vijftig centimeter diameter over...

De volgende lente vroegen voorbijgangers ons vaak: 'Hé, wat is er met die prachtige, witte magnolia gebeurd?' Telkens opnieuw moest moeder of ik dan uitleggen waarom we hem hadden laten kappen.

Rond de achtergebleven gapende kapholte plantte moeder sierkweeperen, ranonkels, azalea's, hortensia's en zo meer, ditmaal struiken en planten die niet al te groot zouden worden.

Vier jaar geleden tijdens het regenseizoen bloeiden de hortensia's in het perkje weelderig, als mooie, blauwe decoratieve balletjes.

En op een dag wachtte een grote verrassing op ons aan de voet van die boomstronk...

I

Kittens op de klif

De hortensiastruik

Ook die dag kleefde er al sinds de ochtend een benauwde vochtigheid aan mijn huid. Uit de lucht met zijn sombere, laaghangende wolken blies een wind die de geur had van lauw water.

Op de televisie die in de woonkamer aanstond klonk het weerbericht: ‘Het ziet ernaar uit dat het vanaf de middag gaat regenen.’

Zoals zo vaak stond ik in de keuken voor moeder en mezelf groene thee in te schenken terwijl moeder, genietend van de aanblik van de hortensia’s in het perkje, ging kijken of er iets in de brievenbus lag.

Mijn vijfenzeventig jaar oude moeder droeg sandalen en ik hoorde hoe ze met moeizame voetstappen de trap langs de rotswand trede per trede beklom, waarna ze luidruchtig iets uit de brievenbus nam.

Meteen daarna gebeurde het.

Moeder gaf een schreeuw en kwam opgewonden de trap af gelopen, opende met kracht de voordeur en stormde de woonkamer binnen.

‘O wee!’

‘Wat is er?’

‘Een zwerfkat heeft gejongd!’

‘...waar?’

‘In het perkje.’

Ze zei dat ze in de hortensiastruik iets wits had gezien. Een zwerfkat die lag te slapen... Normaal zou die snel zijn weggerend, maar om een of andere reden was ze die dag gewoon ineengedoken blijven zitten. Toen moeder terloops een blik in de struik had geworpen, had ze naast de moederpoes iets zien bewegen.

‘Ze heeft er drie gekregen. Ze heeft het geflikt!’ Moeder klakte geërgerd met haar tong. ‘Het is die kat van toen. Weet je nog, die de hordeur stuk heeft gemaakt en is weggevlucht...’

‘Ah,’ zei ik verslagen en ik wierp een blik op de hordeur die nog steeds zacht klapperde in de wind.

Het was drie dagen geleden gebeurd, toen ik niet thuis was. Moeder had een vriendin die op theevisite was gekomen uitgeleide gedaan tot aan de poort, waar ze een poosje met haar stond te praten. Ondertussen was de voordeur blijven openstaan. Toen moeder weer binnen was gekomen, de deur gesloten had en de woonkamer in was gelopen, had ze daar een wittige, kleine kat aangetroffen. Moeder was zich een hoedje geschrokken, maar de kat, die oog in oog met haar stond, was in paniek geraakt omdat ze plots haar vluchtplek kwijt was. Ze had zich links en rechts overal tegenaan gegooid en was ten slotte tegen de hordeur gesprongen, had zich door een plek die toevallig gescheurd was geforceerd en was weggevlucht.

‘Het is een kat die ik hiervoor ook al een paar keer gezien heb. Ze liep altijd vlak achter grote straatkatten aan. Omdat

ze zo klein was dacht ik altijd dat het een kitten was. Maar dat ze drachtig zou zijn, nee...'

'Hmm...' mompelde ik onverschillig, waarmee ik aangaf dat ik niet betrokken wilde worden in dit soort vervelende kwesties, en ik nam zelfs niet de moeite om naar het bosje te gaan kijken.

Op dat moment was ik namelijk de wanhoop nabij.

Na mijn afstuderen en een bijbaan bij een weekblad was ik freelance schrijver geworden en had ik de hele tijd kunnen leven van mijn pen. Maar nu kreeg ik geen letter meer op papier. Het manuscript voor een boek dat ik beloofd had kreeg ik maar niet geschreven. Talloze keren had ik me voorgenomen om opnieuw te beginnen en had ik besloten het deze keer wél af te maken, maar telkens weer viel ik stil, en zonder ook maar één bladzijde te kunnen produceren gingen de jaren voorbij.

Waar was ik in vredesnaam mee bezig? Als ik op deze manier verderging, zou ik mijn werk verliezen. Zou ik niet meer aan de kost kunnen komen... De grond onder mijn voeten werd heet en wat ik ook deed en waar ik me ook bevond, ik werd gekweld door een gevoel van ongeduld en tegelijkertijd dacht ik: dit is echt niet het moment hiervoor.

Ik mocht dan de vijftig zijn gepasseerd, ik worstelde nog. Wat een hopeloos geval was ik toch.

Moe van mijn gepieker was ik de dag tevoren naar een shintō-schrijn gegaan. Ik had een aanleiding nodig om mijn hart volledig te resetten. Ik liep door de *torii*-poort, stond voor het schrijngebouw en hoorde de bladeren van de bomen ruisen als aanspoelende golven, toen er een aangenaam briesje opstak... Op dat moment hoorde ik mezelf plots zeggen: